

ע"פ 7068/15 - יעקב נג'אר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7068/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערער: יעקב נג'אר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה מיום
15.10.2015 בעפ"ת 36571-09-15 שניתן על-ידי
כבוד השופט ר' בש

בשם המערער: עו"ד ראפת אסדי

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ר' בש) מיום 15.10.2015 שלא לפסול עצמו
מלדון ב-עפ"ת 36571-09-15.

1. המערער הורשע בבית המשפט לתעבורה בעבירה שעניינה נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המערער הגיש לבית המשפט המחוזי בחיפה ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה שלא להורות על חישוב פסילה. יחד עם הערעור הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה בפועל עד למתן פסק דין בערעור. המשיבה בתגובתה התנגדה לבקשה, משום שהמערער לא הפקיד את רישיונו כנדרש לפי חוק, ומשום שלדעתה סיכויי הערעור קלושים. הבקשה נדונה בפני השופט ר' בש ונדחתה ביום 24.9.2015, זאת נוכח טענת המשיבה כי המערער לא הפקיד רישיונו כנדרש. לאחר שכבר ניתנה ההחלטה הגיעה לידי השופטת תשובתו של המערער לתגובת המשיבה, ואולם תשובתו לא הביאה אותה לשנות מהחלטתה. המערער הגיש בקשה לעיון חוזר

בהחלטה, שנדחתה גם כן. ביום 7.10.2015 הגיש המערער בקשה לשינוי המותב שידון בערעור לגופו. השופטת בש ראתה בקשה זו כבקשה לפסלות שופט, ולכן בקשה את תגובת המשיבה. המשיבה התנגדה לבקשת הפסלות. בהחלטתה מיום 15.10.2015 דחתה השופטת בש את בקשת הפסלות, ומכאן הערעור שלפניי.

2. המערער טען כי החלטתה של השופטת מיום 24.9.2015 בבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה, כמו גם החלטותיה המאוחרות יותר, מלמדות על כך שהיא כבר גיבשה עמדתה בתיק. זאת למד המערער הן מכך שהחלטת השופטת מיום 24.9.2015 הסתמכה מבחינה עניינית על תגובת המשיבה, והן מכך שההחלטה נפתחה מבחינה טכנית בלשון "נוכח הנתען בתגובת המשיבה...". המערער סבר כי עמדתה של השופטת בש "זועקת" מהחלטותיה, וכי למען מראית פני הצדק יש להורות על פסילתה מלדון בתיק. המערער סבר כי מאחר שענייננו בדיני תעבורה, ומאחר שלטענתו לא נהוג ששופט שדן בבקשה לביטול פסילה מנהלית דן גם בתיק העיקרי, כך גם לענייננו – לא ראוי ששופט שדן בבקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילה, קובע את סיכויי הערעור ומונה את הסיבות לכך, ידון בערעור לגופו.

3. לאחר שקראתי בעיון את טענות המערער, ואת החלטותיה הרלוונטיות של השופטת בש, הגעתי למסקנה שיש לדחות את הערעור, וזאת ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה.

4. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. אין בהחלטותיה של השופטת בש כדי להוות נסיבות כאלה. אמנם, יש בהחלטותיה משום הבעת דעה לגבי סיכויי הערעור. דיון בבקשה לסעד זמני כבענייננו כרוך מעצם טבעו בהערכת סיכויי הערעור. ממילא, גם הכרעה בבקשה כזו, לכאן או לכאן, עשויה לבטא את דעתו של המותב בדבר סיכויים אלו. ואולם, אין בהבעת עמדה כזו, בשלב הדיון בסעד זמני, כדי לנעול את דעתו של בית המשפט. קביעות במסגרת הליך לסעד זמני צריכות להיבחן על פי אופיו של ההליך (ע"פ 6934/15 ברייק פור לייף בע"מ נ' מועצה מקומית - קדימה צורן (21.10.2015)).

אכן, הכלל בפסיקה הוא כי אין בהחלטת ביניים לכשעצמה כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים, וכל מקרה נבחן על פי נסיבותיו (יגאל מרזל דיני פסלות שופט 268 (2006)). יפים לענייננו דבריו של הנשיא א' ברק, בעניין ע"א 99/03 מקט ספורט (בית ג'אן) (1994) נ' כהן (27.1.2003):

"לא אחת נפסק בבית משפט זה, שאין בעצם העובדה כי על בית משפט מוטל להכריע בעניין שנתן בו הכרעה מוקדמת, כדי לגרום, מניה וביה, לפסילתו של בית המשפט. כך הוא כאשר נדרש בית המשפט להכריע בהליך עיקרי, לאחר שדן בהחלטת ביניים (ע"א 6447/96 אחים שרבט נ' משרד הבינוי והשיכון (לא פורסם); ע"א 8304/96 יורם גלובוס נ' Melchers L.t.d N.V. (לא פורסם); ע"א 8490/01 אייל ניירות ערך והנפקות (1988) בע"מ נ' איתן סבן ואח' (לא פורסם))."

בענייננו לא הצביע המערער על נסיבות כלשהן שמלמדות על חשש ממשי למשוא פנים.

5. סוף דבר – לא מצאתי כי קביעותיו והתבטאויותיו של בית המשפט בענייננו מצביעות על משוא פנים.

דין הערעור להידחות.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשע"ו (25.10.2015).

ה נ ש י א ה
